

IN MEMORIAM: IOANA LUMINIȚA UNGUREANU

Atât de fragedă....!!!

te-asemeni.../ cu floarea albă de cereși.../ Și ca un înger între oameni.../ În calea vieții mele ieși....!!!

Așa a fost, așa va fi ... așa va rămâne în sufletul și în inima mea...

Micută și fragilă, mare în suflet și în gând... Misterioasă în toată ființa ei...

Nimeni nu o cunoștea cu adevărat în străfundurile mirificei ei făpturi. Pot spune că nici eu 100%.

Păstra taina (tainele), gândurile și emoțiile doar pentru cei foarte apropiați (care nu au fost prea mulți ... din păcate)....!!!

Era o perfecționistă, avea pretenții atât de la ea (în primul rând) cât și de la ceilalți... mai ales de la copiii pe care îi educa.

Deunăzi, tatăl unui elev pe care l-a crescut (se poate spune și așa....!!!) și pe care îl cam persecuta pentru purtarea lui

(mai ales) mi-a spus (textual): „Bine, Nicule, că a fost aspră cu el, i-a prins foarte bine; acum e un om adevărat, și îi mulțumesc!”

Adevărate, dar cât de tardive cuvintele lui...

Acum, după trecerea a trei ani de la plecarea ei, mulți și-o mai amintesc, unii poate au uitat-o.

Acum ceva vreme am intrat în liceul în care își desfășura activitatea, și am rămas profund impresionat de ceea ce am văzut: pe pereți se aflau panouri întregi bine făcute, iar în multe dintre ele o vedem pe „Doamna UNGUREANU”: (Luminița mea)... iar o doamnă (femeia de serviciu) mi-a zis: NOI AM IUBIT-O, domnule!!!

NICU CONSTANTIN UNGUREANU

13.11.2018

Ioana Ungureanu a făcut parte din elita liceului nostru. A fost un profesor desăvârșit. Mulți elevi, și acum, la trei ani de la plecarea dânzei dintre noi, și-o amintesc cu drag și duc dorul orelor de limba și literatura română.

Știa să construiască din cuvinte simple castele complicate, „jucându-se” inocent cu sensurile cuvintelor.

Îi citeam mereu articolele din revista orașului Otopeni. Era un fin observator al caracterelor umane, dar nu o spunea direct, ci se folosea subtil de puterea cuvintelor, ca să poată schimba ceva acolo unde funcția pe care o avea îi cerea impetuos. Deseori am simțit cum radiografia clipa în efemerul ei, amestecând culorile gândului, știind să privească lumina sufletului eliberat de umbra ipocriziei.

Profesoara Ioana Ungureanu era iubită de elevi, nu doar pentru profesionalism, ci și pentru calitățile umane care o apropiau de sufletele inocente ale celor din băncile școlii.

A frământat atât sensul cuvintelor, cât și caracterele învățăceilor dânzei, așa cum olarul își modelează vasul, până când acesta va arăta ca-n visul lui, așteptând și răcoarea apei, dar și parfumul florilor din grădină.

Pe cât de generoasă era cu cuvintele în lecțiile de Limba și literatura română, pe atât de stingheră părea doamna Ioana Ungureanu, atunci când vorbea despre sine. Ca și când se temea că vraja gândului dăruit întreg s-ar putea frânge...

Prof. Dinu Constantin, Liceul Teoretic „Ioan Petruș”, Otopeni